

„Ty si chytinu,“ zamumlal, našel si vhodný výhled, pěkné popředí, zaostřil obrázek, zastrčil desku a číhal s nataženou spouští. Dočkal se. V okamžiku, kdy dívky postavily se přímo proti břehu, smějíce se čemusi, co si právě povídaly, stiskl pan St. spoušť — a už to bylo. Ale v tom také něčí pádná pěst spočinula na jeho rameni.

„Tak vy tak, budete tady číhat na bezbranné slečny, abyste se pak mohl před svými kumpány chlubit pikantními obrázky, to jo!“ — a překvapený pan St. pocítil na levé a pak na pravé tváři něco, co nelze nazvat jemným pohlazením. Slečny zatím unisono vypískly a seznavše, co se děje, vystoupily na břeh, zahalily se do plášťů a přiběhly k místu „činu“.

„I vy nestoudníku jeden!“ hrozila jedna něžným prstem.

„I vy halamo!“ pravila druhá, „co si to vlastně dovolujete?“

Pan St. byl překvapen tak, že se jen stěží vzpamatovával. Ale nevzpamatoval se ještě ani, když se ozvala pohrdavá poznámka pána, který ho napadl. „To je beztoho nějaký nemrava!“

To panu St. dodalo. Už se neovládl. Položil aparát, vyskočil a ocitnuv se tváří v tvář neznámému mladému muži, oplatil mu nejen předešlé pohlavky, ale vrátil mu je dokonce i s úroky, doprovodiv je pohlavky z brusu novými. To si zase nenechal líbit druhý pán a tak se na pravém břehu Berounky rozpoutala bitka, za níž obě slečny utekly, volajíc úpěnlivě o pomoc, ale po níž zůstal vítězem onen cizí pán, zatím co pan St. vycházel z boje roztrhán, umazán, s rozbitým nosem a co horšího — s rozbitým aparátem. do něhož neznámý kopl, až letěl k protějšímu stromu a rozbil se.

A tohle fotografické dobrodružství mělo v minulých dnech, byvši už jednou odročeno, dohru u samosoudce vrch. rady Jos. Svobody, kdy se zodpovídal pan Eduard Michota jednak ze zločinu poškození cizího majetku, jednak z přestupku lehkého ublížení na těle.

Obžalovaný elegán popíral jakoukoli vinu; prý jedna z těch slečen byla jeho snoubenkou a drzé počínání pana St. přivedlo ho z míry a do rozčilení. O aparát pak prý jen nerad zavadil v té chumelenici.

Ale pan St. pravil, že byl napaden, že svým fotografováním nemínil nic zlého, že fotografuje všecko na světě. Slečny zase pravily, že přišly až po prvním utkání, takže nemohou o počátku boje ničeho říci. O průběhu boje rovněž ne, poněvadž hned utekly. Ale ten pán že je chtěl asi kompromitovat.

Soud, uváživ všechny okolnosti, odsoudil pana Michotu toliko pro lehké ublížení na těle, jež bylo prokázáno lékařským vysvědčením, do vězení na dva dny s podmíněným odkladem trestu na rok. Na zločin poškození cizího majetku soud meznal, nemaje za prokázáno, že pan Michota do aparátu kopl úmyslně. S nárokem na náhradu škody za rozbitý aparát — byl to dvojitý anastigmat, Birnbau-mův model „Noblessa“ — poukázán soukromý účastník pan St. na pořad práva civilního.

—par.

Děvče z prádelny.

(Okresní soud v Praze III.)

V roce 1922 byla v prádelně pana X., vdovce a otce dvou dětí, zaměstnána jako roznáščka prádla paní Ch., mladá, hezká, červeno-lící panička, a její zaměstnavatel byl k ní prý někdy, když byl v dobré náladě, neobyčejně laskav, dokonce ji i někdy pohládl po tváři nebo vzal za bradičku.

Paní Ch. mežila se svým mužem v nejlepší shodě. Jaké toho byly důvody, jest neznámo, zdá se však, že spíše mužiček to byl, který se chtěl manželských pout zbavit, kdežto ženuška o rozvodu nechtěla ani slyšet. Konec konců přece jen došlo k dobrovolnému rozvodu manželství, ale k rozluce již nedošlo, poněvadž ona odepřela dáti k tomu souhlas, ba právě naopak za svým mužem do Plzně častěji odjížděla.

V říjnu 1922 narodilo se paní Ch. děcko, hezký, baculatý kluk. Poněvadž to bylo v porodnici, nestály kolem všechny tetičky a švagrové a nehádali, komu je kluk podoben. Ale v té době byl manžel paní Ch. již vážně churav, a tu ona, jako opatrná dáma, uvedla při narození děcka, že otcem jeho jest její zaměstnavatel pan X., tentýž, který ji někdy pohládl po tváři nebo vzal za bradičku. Manžel paní Ch. asi měsíc po narození dítěte zemřel.

To všechno bylo koncem roku 1922. Někdy na podzim 1925 obdržel majitel prádelny pan X. dopis od jednoho pražského advokáta, ve kterém ho týž vyzývá, aby do tří dnů jednak uznal otcovství k dítěti paní Ch., jednak zaplatil alimenty 450 Kč měsíčně od 1. října 1922 počínajíc. Tento dopis zůstal bez odpovědi. Tento týden obdržel pan X. obsílku k malostranskému okresnímu soudu. S touto obsílkou přišel k nám do redakce na poradu. Předali jsme věc našemu právnímu zástupci dr. Emilu Hartmannovi, který nám podal toto dobrozdání: Dítě narodilo se v platném, rozvedeném sice, ale nerozloučeném manželství. V takovém případě platí právní domněnka, že otcem dítěte jest manžel jeho matky. Jedině on má právo domáhat se žalobou od uznání manželského původu děcka, avšak žaloba musí býti podána do tří měsíců ode dne, kdy se o narození děcka dozvěděl. V tomto případě ovšem manžel před uplynutím této lhůty zemřel. Jeho dědicové měli právo domáhat se od uznání manželského původu děcka ve lhůtě tří měsíců od úmrtí manžela. Avšak tato lhůta uplynula, aniž by byla podána žaloba. I dítě samé může se domáhati toho, aby bylo uznáno, že není dítětem manželským, nýbrž že jest nemanželským. Lhůtu má k tomu hodně dlouhou, ještě jeden rok po dosažení zletilosti. Avšak takový spor se úzasně těžko provádí. Podle zákona se ve sporech o od uznání manželského původu vůbec nepřihlíží k údajům matky. Musí mimo to býti prokázáno, že bylo naprosto vyloučeno, že by v kritické době 180—300 dnů před narozením dítěte bylo došlo k nějakým stykům mezi manželi. Konečně musí poručník dítěte si vyžádati svolení poručenského soudu k vedení tohoto sporu, a zajisté že poručenský soud ve-lice důkladně bude uvažovati, zda má dáti

svolení k tomu, aby děcko manželské se stalo děckem nemanželským.

Teprve v tom případě, kdyby skutečně manželský původ byl odruznán, mohl by poručník dítěte žalovati majitele prádelny a bývalého šéfa jeho matky na uznání otcovství a placení alimentů a musil by dokázati, že s nemanželskou matkou v kritické době 180—300 dnů před narozením dítěte souložil.

Jak je vidět, je tato věc nejen po stránce čistě lidské, nýbrž i po stránce právní nadmíru zajímavá. Budeme ji sledovati a o výsledku neopomeneme svého času referovati.

—rk—

Rakousko-uherská pozůstalost.

(Divisní soud v Praze.)

Československá republika byla také jedním z dědiců někdejší Cis- a Translajtanie.

Příslušnými smlouvami byl jí vyhrazen k volnému výběru rozsáhlý automobilový park, umístěný ve vídeňské rotundě. Meziministerská komise vybrala si řadu vozů a době je zpeněžila. Podle výsledku řízení před divisním soudem v Praze vychází najevo, že československá republika vydělala na tomto obchodu asi 3 milióny Kč. Ale současně se zjistilo, že materiálem autovozy bylo kde kým disponováno.

Byl sice ustanoven automobilový referent v osobě nyní obžalovaného kapitána Stehlíka, leč meze jeho působnosti nezjistilo ani dvoudenní důkladné líčení, ani řada svědků, ani fascikle spísů. Byl více méně hříčkou tehdejších poměrů. Dostával direktivy z Prahy, z vídeňského vyslanectví, od rakouské vlády, od ministrů s plnou mocí i bez ní, ba i od reprezentantů cizích vlád.

A direktivy zněly vždy na uvolnění některého z aut tomu a tomu. A kapitán uvolňoval, v kterémžto činu spatřovala později vojenská prokuratura zločin zlého užívání moci úřední, ježž viděla v tom, že kapitán Stehlík, nejasa legitimován k uvolnění, uvolňoval přec a že tak odňal řadu aut z dispozice republiky, pro niž byly určeny. Leč během řízení se prokázalo svědky, jež obhájce volal ku pomoci, že všechno to, co vůbec mohlo se nazývatí automobilem, převzal náš stát a také nezkráceně odebral.

To, co po tomto výběru zbylo v rotundě, byly pouhopouhé trosky auta, někdy jen maskované vozy, bezcenné a ovšem nepojízdné. Lze to také seznati z ocenění. Řada vozů byla znalci oceněna na částku pod 1.000 Kč, jeden vůz Laurin a Klement pro 6 osob dokonce byl odhadnut na 300 Kč!!

Obhájce dovozoval pak v bystře stylisované řeči, že tu nelze mluvití o zažalovaném zločinu, poněvadž vozy, jež byly obžalovaným prodány, byly jediné a výlučně ony, na něž náš stát nereflektoval a dispozice jimi se vzdal, a to buď pro naprostou bezcennost, nebo pro předražení.

Soud příkloniv se k těmto vývodům, obžalovaného osvobodil.

Předsedal podplukovník Poppler, žaloval mjr. Kubát a obžalovaného kapitána hájil dr. Mellan.

Z CIZINY

Jak život klíčí a umírá...

I hlavní město Dánska, Kodaň, má své senační procesy. Právě nyní končila před kodaňským kmetským soudem tragedie nemanželské matky, jež vymyká se běžným případům toho druhu. Obžalovaná jest hotelová panská, svobodná, málo přes třicet let stará. Žaloba klade jí za vinu, že během osmi posledních let pět svých nemanželských dětí bezprostředně po porodu usmrtila a jejich mrtvolky tajně odstranila. A obžalovaná k této hrozné vině se plně doznává...

A přece těžko jest rozhodnouti, je-li větší její vina nebo její neštěstí.

Líčení prokázalo, že obžalovaná, pětinasobná vražednice svých dítek, byla pilnou, svědomitou a dobromyslnou osobou, která však následkem své zvláštní bezbrannosti a sexuální neschopnosti odporu byla jistou kořistí každého nesvědomitého muže.

První její dítě před osmi lety bylo plodem jakés takés lásky jistého agenta, který však záhy se jí nabažil. Když dítko přišlo na svět, tu mladá matka psala mu jímavým a ostýchavým tonem, aby ji neopouštěl a aby ji nenechával opuštěnou v porodnici mezi samými cizími lidmi. Otec děcka poslal jí 50 korun a vícekrát se neukázal ani neozval.

Osm dní po porodu byla propuštěna z porodnice, bez peněz, bez rady a bez pomoci. Neměla nikoho ve světě, kdo by jí byl nápomocen a kdo by jí podal ruku pomocnou. Musila hledati zaměstnání, aby se uživila, ale jak mohla někam o místo jíti s novorozeným dítětem?

A tehdy v zoufalství dopustila se toho neblahého zločinu. Jen tak lehce stiskla děťátku krček — a mlčelivé moře přijalo jeho malé tělíčko...

Po prvním milenci přišel druhý. I ten dosáhl, čeho dosáhnouti chtěl a odkopnul ji. A stejně i druhí muži. Ani jeden s ní nejednal jako s člověkem, ale spíše jako s dobromyslným domácím zvířátkem, jež nemůže činiti nároků na věrnost a soucit. A tehdy, jak nyní ona sama v slzách soudu vypráví, stala se sama také tvrdou a bezcítanou jako byli k ní všichni. Chladně zprovodila se světa tři další své dítky, jichž otcové ji odkopli. Neměla při tom ani výčitek svědomí, žila v otupělosti, nemyslivě na nic než na svou práci. Říkává se, že člověk zvykne všemu, snad tedy i usmrcovatí novorozeňátka si navykne...

Když octla se po páté v jiném stavu, přijala místo v malém dánském městě. A tam seznámil se s ní poctivý mladý řemeslník, který k ní pojal upřímnou lásku. Líbila se mu její mírná, tichá povaha, líbily se mu její smutné, jako zlekané oči, líbila se mu její pracovitost. Zasnoubil se s ní a těšil se, že se s ní ožení, jen co si ušetří ještě trochu peněz na zařízení jich mladé domácnosti.

A ona při tom byla blízka zoufalství. Po prvé v životě usmálo se na ni štěstí, po prvé v žití našla někoho, jenž měl jí upřímně rád a poctivě s ní smýšlel. Jak by mu byla vděčnou,